

התפוח אינו נופל רחוק מהעץ / עירוני א' מודיעין

**מי התפוח ומי העץ? חשבו על יותר מאפשרות אחת.
בעיני מי זו ברכה? מתי זו יכולה להיות בעיה? מה האתגר של העץ והתפוח לדעתכם?**

	פוס הקדוש של סבא רבא / אסתר שקלים	
סמנו את התיאורים של הגביע. מה קורה לכוס מבית לבית?	בשבת בר-מצוה העניק לי אבא	בשבת בר-מצוה העניק לי אבא
מה ההבדל באופן המסירה של הגביע מדור לדור?	את הכוס בסלון ששכבה כלומה במזנון.	את כוס הקדוש של סבא רבא, פיאלה ברכה*
אפשר גם סמנו בצבע אחד את השימור של הגביע ובצבע אחר את החידוש שעובר מדור לדור	דקה המגן באבק השנים הכסף דעך, כהו הקנים	של ר' אברהם חכמוזה** שהיתה
שערו מדוע בוחר כל דור לבצע את השינוי?	ורק זיק של ברק, מין גחלת לוחשת נבט מהכוס, קורא לי לגשת.	כלה כסף טהור נוהר במין נגה אור בוער
מה הרגיש האבא כלפי המתנה שהוא קיבל?	ולאותו הנגה נכספתי כלי את זהר האש לחשף בעצמי.	ועליה בולטים עטורים מגן דוד ומנורה בת שבעה קנים
ממי מרגיש הנין שהגביע הגיע אליו?	נטלתי הכוס וסבא עמי ורחש כנפים לוחש באזני :	כזהר הרקיע מזוהרים. קשסבא רבא על היין קדוש
נסו להמשיך עוד בית בשיר. מה יהיה בהמשך?	"יום הששי ויכלו השמים ויכל אלקים... מכל מלאכתו..." ואני	קרנו פניו כמו להב של אש משק כנפי מלאכי עליון לנהו זקוף בהדר ונאון .
	את מלאכתי רק התחלתי.	וכשנולדתי אני בן בכור לאבי קבל הוא מסבי
	* "פיאלה ברכה" – בשפה הפרסית – יהודית: "כוס הברכה", כינוי לגביע הקידוש.	את הכוס ההיא: דורון להמשך השושלת אות לחליה בשרשרת.
	**"חכמוזה" – שם משפחה פרסי – יהודי שמשמעותו "בן הרב"	הניחה אבי במזנון למזקרת ומצא לשתיה כוס מודרנית, אחרת.

מתוך: אסתר שקלים, שרקה, כנרת-זמורה-ביתן, תל-אביב, תשס"ו

כשהיה ר' ישראל בעל שם-טוב רואה שפורענות מתרגשת לבוא על ישראל, היה הולך למקום אחד ביער ומתיחד עם נפשו. שם היה מדליק אש, אומר תפילה אחת, ונס היה מתרחש, והגזירה היתה מתבטלת.

לאחר זמן, כשהיה תלמידו ר' דוב בער, המגיד ממזריטש, צריך לבקש רחמים על ישראל, היה הולך לאותו מקום ביער ואומר: ריבונו של עולם, הטה אוזנך, איני יודע כיצד מדליקים את האש, אבל עדיין יכול אני לומר את התפילה והנס היה מתרחש.

ולאחר זמן היה ר' משה לייב מססוב הולך אף הוא, כדי להציל את עמו, אל היער ואומר: איני יודע כיצד מדליקים את האש, איני יודע את התפילה, אבל אני יכול למצוא את המקום, וצריך שיהא די בכך. ודי היה בכך: שוב מתרחש היה הנס.

והגיע זמנו של ר' ישראל מרוז'ן לבטל את הגזירה. יושב היה בכורסתו, ראשו נתון בין כפות ידיו, ומשיח עם הקדוש ברוך הוא: "איני יכול להדליק את האש, איני יודע את התפילה, אף איני יכול למצוא את המקום ביער. איני יודע אלא לספר סיפור זה. צריך שיהיה די בכך".

ודי היה בכך.

והסופר ש"י עגנון מוסיף:

והסיפור שסיפר הדור האחרון פעם את פעולתו לא פחות ממעשי הצדיקים בדורות הקודמים.

כמה דורות עובר הסיפור?

בכל דור תפקיד המעשה של הרב או מטרתו מתואר אחרת. מה ההבדל?

בכל הדורות היה כח לדיבור- במה דומה העברת חפץ להעברת מסר מילולי?

במה דומה המעבר ממורה לתלמיד, או ממנהיג למונהגיו לקשר בין הורה לילד?

האם התוספת של שי עגנון מקבילה לבית האחרון בשיר?

האם השיר והסיפור מחזקים את המסר מן הפתגם: התפוח אינו נופל העץ?